

ustanovení zákona o organizaci politické správy na konkrétní spor jen tenkrát, kdyby již podle shora cit. předpisů starších mělo být rozhodováno ve třech stolicích. Tomu však tak nebylo. Nelze proto zmíněného ustanovení prvního odstavce čl. 8 na tento případ vůbec použítí a nedostávalo se tedy ani se zřetelem na toto ustanovení zákona zemskému úřadu pravomoci o zmíněném sporném nároku instančně rozhodovati, nýbrž rozhodnutí to příslušelo i nadále min. soc. péče. Tato zákonná působnost ministerstva mohla arci býti přenesena na zemský úřad podle odst. 1 bodu 3 § 8 části druhé, hlavy první cit. zák. o organizaci politické správy cestou nařizovací, avšak takovýto přesun kompetence ministerské na zemský úřad do vydání nař. rozhodnutí proveden nebyl.

Nebyl tedy v řízení tomto zemský úřad vůbec povolán, aby rozhodoval jako instance o platebních výměrech, týkajících se uvedených dvou zaměstnanců, a učinil-li tak přece, bylo rozhodnutí jeho v této části zrušiti pro absolutní nepříslušnost.

Pokud jde o pojistnou povinnost Pavla T., vyslovil žal. úřad, že podléhá u stěžující si pojišťovny jedině pojištění pro případ invalidity a stáří, nikoli však pro případ nemoci podle zák. č. 221/24, ježto obecní zaměstnanci podléhají ode dne platnosti zák. č. 221/25 pojištění u léčebného fondu veř. zaměstnanců. Tomuto odůvodnění vytýká stížnost právem, že odporuje zákonu.

Žal. úřad přehlédl, že zák. č. 221/25 v § 1 nemocenskému pojištění veř. zaměstnanců u léčebného fondu veřejných zaměstnanců podrobuje jen ony, v odstavci 1. sub a) až d) uvedené zaměstnance, mezi nimi sub c) i zaměstnance obcí, pokud mají v republice Čsl. bydliště a nepodléhají nemocenskému pojištění podle zák. č. 221/24. Nepodléhají tudíž osoby, pojištěné podle zák. č. 221/24 pojištění podle zák. č. 221/25 a nikoli naopak, jak usoudil žal. úřad.

Vycházeje z tohoto nesprávného názoru, opomenul žal. úřad vypořádati se s námitkami stěžující si strany, že u Pavla T. jsou splněny předpoklady pojistné povinnosti nemocenské podle zák. č. 221/24, resp. že tu není vylučujících důvodů § 5 téhož zák., a že závazek obce platiti za jmenovaného pojistné byl založen také přihláškou k pojištění.

Z těchto úvah dospěl nss ke zrušení rozhodnutí, pokud se týká pojištění nemocenského, podle § 7 zák. o ss.

Č. 9400.

Samospráva obecní: I. * Jen proto, že předseda schůze obecního zastupitelstva se zúčastnil hlasování, ač ostatní hlasy nebyly stejně rozděleny (§ 45, odst. 2 mor. obec. zřiz.), není usnesení obecního zastupitelstva neplatné, neměl-li hlas předsedův vliv na výsledek hlasování. — **II. *** Hlasování zdvižením ruky na místě způsobem předepsaným v § 45, odst. 3 mor. obec. zřiz. nepůsobí neplatnost usnesení.

(Nález ze dne 2. října 1931 č. 14.278.)

Věc: Rudolf V. a spol. v D. proti moravskému zemskému výboru o prodej obecního pozemku na stavbu kaple.

Výrok: Stížnost..... se dílem odmítá pro nepřipustnost, dílem zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Dne 1. září 1928 usneslo se obecní zastupitelstvo v D. prodati Cyrilo-Methodějské jednotě tamtéž obecní stavební parcelu č. ... ve výměře asi 100 m² za cenu 2 Kč za 1 m² na stavbu římsko-katolické kaple. Odvolání, které proti tomu podali Rudolf V. a spol., jako voliči a poplatníci v obci, zamítl mor. zv. nař. rozhodnutím z části jako neodůvodněné, z části jednak jako opožděné jednak pro svoji nepřislusnost. — — — — —

St-lé shledávají usnesení obecního zastupitelstva z 1. září 1928, kterým byl prodán Jednotě Cyrilo-Methodějské obecní pozemek na kapli, nezákonným a neplatným také proto, že: — — — — — starosta sám hlasoval, ač nebyla rovnost hlasů (§ 45 ob. zřiz.), a že hlasování se dalo zdvižením ruky, což je rovněž v odporu s ustanovením § 45 ob. zřiz. — — — — —

Těmito dvěma námitkami vytýkají st-lé porušení formálních předpisů odstavce 2. a 3. § 45 mor. ob. zřiz.

Tu dlužno především míti na zřeteli, že podle mor. ob. řádu není neplatným každé usnesení obecního zastupitelstva o sobě již proto, že nebylo při něm šetřeno veškerých zákonných formalit, nýbrž že naopak taková absolutní sankce je vyslovena jen na nešetření některých formálních předpisů o schůzích zastupitelstva, jako na př. nebyla-li schůze svolána starostou nebo kdyby starosta nemohl to učiniti, jeho náměstkem (§ 40 odst. 2), nejsou-li přítomny aspoň dvě třetiny členů zastupitelstva (§ 41 odst. 1), nepředsedal-li starosta neb, zašlo-li by ho něco, jeho náměstek (§ 44 odst. 1), nestalo-li se usnesení nadpoloviční většinou hlasů přítomných členů zastupitelstva (§ 45 odst. 1). Nezachování těchto formalit působí již podle výslovné dispozice zákona a tedy za všech okolností neplatnost usnesení.

V daném případě nejde v tom ani onom směru o takové předpisy, jichž porušení by bylo postaveno pod sankci neplatnosti, neboť v § 45, který stanoví v odst. 2., že předsedající má hlasovati jen tehda, když jsou hlasové stejně rozdělení a v odst. 3., že hlasování děje se ústně nebo také tak, že členové vstanou a zůstanou seděti, se o tom při žádném z těchto předpisů nic nepraví.

Jestliže tedy za tohoto právního stavu st-lé netvrdí, že účast starosty při hlasování ve schůzi obecního zastupitelstva z 1. září 1928, ač nebyla rovnost hlasů, měla na výsledek hlasování nějaký vliv a jaký (na př. že bez hlasu starostova by nebylo většiny potřebné k platnému usnesení podle § 45 odst. 1), ani že, hlasovalo-li se zdvižením ruky na místě způsobem předepsaným zákonem, nebyla pravá vůle členů zastupitelstva pro prodej pozemku hlasovavších náležitě zjištěna, nemohl nss v zamítnutí námitek těch žal. úřadem, byť i z jiných důvodů, shledati nezákonnost. — — — — —